

Sygn. akt: I C 962/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Kołacka

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko I. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Halina Ostafińska-Kołacka

Sygn.akt: I C 962/17 Uzasadnienie

Powód (...)w K. wnosił o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 49,82 złote, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 904 złote, od dnia wniesienia pozwu (15.12.2016 roku) do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że umową cesji z dnia 6 września 2016 roku nabył od (...)SA w W. wierzytelność w stosunku do pozwanej, z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna w kwocie 904 złote i odsetki skapitalizowane naliczone od dnia wymagalności w fakturach wystawionych przez wierzyciela pierwotnego do dnia wniesienia pozwu 26.10.2016 roku.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie w dniu 21 lipca 2017 roku w sprawie I Nc. 3559)17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na podstawie którego orzekł, że pozwana I. K. powinna zapłacić powodowi (...)w K. kwotę 9,82 złote, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 904 złote od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty kwoty 904 złote, zasądzonej nakazem zapłaty wydanym w dniu 28 listopada 2016 roku przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e 1979335)16.

Od powyższego nakazu zapłaty złożyła sprzeciw pozwana I. K. wnosząc o oddalenie powództwa. Zarzuciła, iż w dniu 27 kwietnia 2017 roku zapłaciła należność zasądzoną nakazem zapłaty w sprawie VI Nc-e 1979335)16 przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie. Brak jest zatem podstaw do żądania odsetek za opóźnienie. Zdaniem pozwanej ponadto powód w ogóle nie ustosunkował się do wpłat dokonanych przez pozwaną i nie wykazał w jaki sposób wyliczył dochodzoną kwotę. Pozwana zakwestionowała również ważność i skuteczność umowy przelewu wierzytelności ponieważ umowa ta nie wskazuje zaległości w stosunku do pozwanej należnej na podstawie umowy.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 5 kwietnia 2011 roku pozwana I. K. zawarła z (...)SA umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Następnie na podstawie umowy z dnia 4.12.2011 roku umowa ta została rozszerzona o pakiety dodatkowe.

(...)SA w dniu 26 lutego 2016 roku wystawił dwie faktury na kwoty po 340 złotych, tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu (...)i tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu (...).

W dniu 6 września 2016 roku powód zawarł z (...)SA umowę przelewu wierzytelności.

Następnie pismem z dnia 21.10.2016 roku powód wystosował do pozwanej przed sądowe wezwanie do zapłaty kwoty 953,82 złote, w tym należności głównej 904 złote i odsetek 49,82 złote.

Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie nakazem zapłaty z dnia 28 listopada 2016 roku w sprawie VI Nc-e 1979335)16 zasądził od pozwanej I. K. kwotę 904 złote.

Pozwana I. K. na konto powoda przelewem bankowym z dnia 15.03.2017 roku zapłaciła 955 złotych i przelewem bankowym z dnia 11.05.2017 roku zapłaciła 160 złotych.

(odpis umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5 kwietnia 2011 roku k.40-46, odpis umowy z dnia 4.12.2012 roku rozszerzającej o pakiety dodatkowe k. 49-54, noty obciążeniowe i regulamin świadczenia usług k.55-67, lista dokumentów księgowych przedłożonych przez powoda k. 6, odpis umowy przelewu wierzytelności z 6.09.2016 roku k.9-10 i wyciąg z listy dłużników k.6 (na odwrocie),dowody wpłat dokonanych przez pozwaną k. 35-36).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Stan faktyczny jest poza sporem.

Sąd uznał, że powództwo jest bezzasadne. Słuszne są bowiem zarzuty pozwanej.

Przede wszystkim powód w ogóle nie ustosunkował się do sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty, a w szczególności do wpłat dokonanych przez pozwaną w kwotach po 955 złotych i 160 złotych.

Wprawdzie pozwana na wezwanie przed sądowe powoda do zapłaty z dnia 21.10.2016 roku, nie uregulowała w terminie należności a uregulowała ją dopiero po wydaniu nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie z dnia 28.11.2016 roku, ale pozwana zapłaciła na rzecz powoda wyższą kwotę ponieważ w dniu 15.03.2017 roku zapłaciła 955 złotych a w dniu 11.05.2017 roku 160 złotych.

Pozwana zatem ma podstawy do tego aby przypuszczać, że odsetki zostały już przez nią uregulowane w całości.

W tej sytuacji na zasadzie rozkładu ciężaru dowodowego z art. 6 kc. powód powinien udowodnić, czy mimo wpłat dokonanych przez pozwaną, istnieją jeszcze zaległości odsetkowe, a jeżeli tak to w jakich kwotach i za jakie okresy oraz w jaki sposób zostały naliczone.

Tymczasem powód nie sprostał temu obowiązkowi. Przedłożenie faktur i czy listy dokumentów księgowych nie stanowi udowodnienia wysokości roszczenia. Sąd nie ma żadnego obowiązku dokonywać jakichkolwiek wyliczeń za powoda. To powód powinien przedstawić swój tok rozumowania przy wyliczaniu należności w oparciu o faktury na jakie się powołuje i dowodu wpłat pozwanej, czego nie uczynił. Uniemożliwił w ten sposób ocenę roszczenia przez Sąd.

Sąd podziela również stanowisko pozwanej co do kwestionowania ważności umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 września 2016 roku.

Należy bowiem zwrócić uwagę na to, że ani z umowy przelewu wierzytelności ani z wyciągu z listy dłużników (k.6 na odwrocie) nie wynika wcale, aby cesja wierzytelności obejmowała wierzytelności z umów zawartych przez pozwaną

z(...)SA z dnia 5.04.2011 roku i 4.12.2012 roku. Nie ma również żadnej wzmianki ile wynosił stan zadłużenia w chwili nabywania wierzytelności z tytułu każdej z umów.

Powód zatem nie udowodnił ponad wszelką wątpliwość, iż nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej, wynikającą właśnie z tych dwóch konkretnych umów zawartych z (...)SA. Nie udowodnił przez to w pełni swojej legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia przeciwko pozwanej.

W związku z powyższym Sąd na podstawie przepisu art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku prawo telekomunikacyjne (Dz.U.z 2017r.,poz.1907 – tekst jedn.) w zw. z art. 6 kc. orzekł jak wyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art.98par.1 kpc.

Powód jako strona przegrywająca sprawę nie ma podstaw do domagania się od pozwanej zwrotu kosztów postępowania sądowego.